

знакъ на скръбь моитѣ листа
ще останатъ тъмни и азъ ще
живѣя въ мѣста недостѣпни“.
Вавилонската върба въздъх-
нала: „Той е мъртавъ, и въ

знакъ на печаль моитѣ клони
ще се наведатъ надъ водитѣ
на р. Ефратъ и ще плачатъ

при зори“. Сарептската лоза
шепнѣла: „Той е мъртавъ; въ
знакъ на скръбь моитѣ гроз-
дове ще бждатъ черни и ви-
ното отъ тѣхъ ще се нарича
„сълзи Христови“. Кипарисътъ
на планина Кармилъ говорѣлъ:
„Азъ ще раста надъ гробоветѣ
и ще бжда свидетелъ на всички
скърби“. Еднодневниятъ кра-
сивъ цвѣтецъ казалъ: „Той е
мъртавъ, и въ знакъ на скръбь
азъ ще разтварямъ сутринъ
своето вѣнче, пълно съ сълзитѣ
на нощта“... Всички расте-
ния скърбѣли. Навсѣкжде пе-
чаленъ шепотъ и въздишки.

Само тополата, горда и сива,
останала хладна, безчувствена.
„Що ми трѣбва да тѣжа?“
казала си тя. Въ това време
надъ нея прелѣтялъ ангелъ,
носещъ сѣдъ съ кръвь отъ
Голгота. Той отсипалъ капка
върху безчувственото дърво и
казалъ: „Ти, която нищо не
чувствуващъ срѣдъ общата
скръбь, — въ топли лѣтни дни
и суровъ зименъ мразъ, въ
цвѣтна пролѣтъ и печална
есень, презъ цѣлата година ти
ще треперишъ вѣчно“. И отъ
тогава започнали да я нари-
чатъ трепетлика.

Чемширътъ почувствувалъ
да преминава по всичкитѣ му
клонки студенъ вѣтъръ — по-
следната въздишка Христова
на кръста. Замръзналъ сокътъ
въ стеблото на чемшира, ли-
стата му станали по-тъмни,
вѣйкитѣ му побледнѣли и се
сгърчили, и ангелътъ казалъ: